

Onze oudste gepensioneerde, die op dertienjarige leeftijd afdaalde in de mijn, wordt hier gefeliciteerd door een gewezen mijnwerker : M. Bertrand, minister van Verkeerswezen.

Op 4 februari hebben Herstal, de provincie Luik en heel het land de 105^e verjaardag gevierd van Mevr. Marguerite Vielvoye-Dewal.

Tijdens de huldiging, die voorgezeten werd door M. Andrien, burgemeester, overhandigde M. Servais, minister van Tewerkstelling en Arbeid, aan onze collega het Kruis van Ridder in de Orde van Leopold II, wenste M. Clerdent, gouverneur van de provincie, dat Mevr. Vielvoye de eerste vrouw zou zijn waarvan men de honderdste verjaardag van tewerkstelling zou kunnen vieren en begroette M. Bertrand, minister van Verkeerswezen, haar niet alleen als spoorwegbediende maar onderstreepte, met kennis van zaken, de taak van haar die, op dertienjarige leeftijd, afdaalde in de mijn om haar gezin te helpen.

Vóór de officiële plechtigheid, had Mevr. Vielvoye een langdurig onderhoud met M. Lataire, directeur van het Personeel en de Sociale Diensten, M. Huys, hoofdinspecteur, die de toespraak zou houden welke wij hiernaast publiceren, M. Piérard, groepschef, en M. Vrijdaghs, wn. stationschef, die haar een ruiker bloemen aanbood.

Ten zeerste verheugd, aanvaardde zij het geschenk van de spoor mannen : een aquarel van G. Lucas, een getrouwe weergave van de overweg waar zij zo lang in dienst van het spoor heeft gewerkt.

Alvoren het stadhuis te verlaten tekende Mevr. Vielvoye, met vaste hand en... zonder bril, het gulden boek.

M^{evr.} VIELVOYE, 105 JAAR,

Mevr. Vielvoye vertelt haar spoorwegherinneringen aan M. Lataire, directeur van het Personeel en de Sociale Diensten.

oudste inwoner van België

TOESPRAAK GEHOUDEN DOOR M. ALBERT HUYS, hoofdinspecteur

Waarde Mevrouw Vielvoye,

Als afgevaardigde van de Sociale Werken van de N.M.B.S., begroet ik u als een uitzonderlijke spoorwegbediende.

Meer dan tweeënveertig jaar hebt gij ons spoorwegnet gediend. Ook uw echtgenoot maakte deel uit van de grote spoorwegfamilie. Hij was wisselwachter, gij waart wegwachteres zodat gij samen vooral in dienst van de veiligheid van de spoorweg gestaan hebt, en dit gedurende bijna driekwart eeuw.

Tijdens uw lange loopbaan zijt gij steeds een toonbeeld van waakzaamheid geweest, een hoedanigheid die de trots is van de spoorweg, en dit ondanks de vermoeidheid en de beslommeringen die gij gekend hebt om uw negen kinderen groot te brengen, door twaalf en soms veertien uren te werken tegen het karige dagloon van zestig centiem.

Gij gaat er prat op zelfs geen kat te hebben laten overrijden. Wanneer een boer u toeriep de slagbomen te openen, antwoordde gij hem : « Wees maar gelukkig man dat ik je niet laat doodrijden ! », en zij die u kennen, kunnen zich best indenken op welke toon gij dat deedt. Ondanks uw vrijmoedigheid deedt gij immers steeds uw gezag eerbiedigen en dit is een kenmerk van uw sterke persoonlijkheid.

Op het werk, waarde Mevrouw, zijt gij steeds een uitstekende spoorwegbediende geweest. Gij zijt dat ook gebleven nadat gij uw overweg verlaten hebt.

Wanneer zij met pensioen gaan, blijven de bedienden van de spoorweg immer spoorwegmannen. Niet alleen worden allen verder door dezelfde patroon betaald en hebben zij verder recht op dezelfde sociale werken, maar de besten onder hen bewaren, bovendien, die geest van dapperheid en solidariteit die ons, ondanks alles, aan de spits van de sociale vooruitgang gehandhaafd heeft.

De taak die mij bij de Nationale Maatschappij werd opgedragen, stelt mij in staat over deze geest met kennis van zaken te spreken. Als verbindingsteken tussen de actieve bedienden en de gepensioneerden sta ik trouwens voor twee belangrijke opgaven : die van de pensioenen en die van de vrije tijd. Samen vormen zij één want de levensduur van de mens stijgt voortdurend, de pensioengerechtigde leeftijd blijft ongewijzigd, en zo rijst de vraag op hoe wij onze toekomstige gepensioneerden moeten voorbereiden opdat zij niet zouden verzeild raken in die massa voor wie het leven nog alleen stille berusting betekent, zonder waarde noch kleur.

Ons tijdschrift « Het Spoor », orgaan van onze Sociale Werken, heeft dit belangrijke probleem reeds dikwijls ter sprake gebracht.

Ter gelegenheid van deze hulde zal het de vreugde smaken eens te meer uw optimistisch antwoord te onderstrepen dat gij hierop gegeven hebt dank zij uw lichamelijke en geestelijke gaafheid. Omdat gij u niet met heimwee vastgeklampt hebt aan de vervlogen jaren en steeds vol overgave elke nieuwe dag begroet hebt, omdat gij met een immer jeugdig hart de heerlijkheden van het leven aanvaardt en de tegenslagen ervan getrotseerd hebt, omdat het contact met uw omgeving gegroeid is in een sfeer van vertrouwen en vreugde, omdat gij wel weet dat de beste manier van krijgen erin bestaat te geven en dat, om begrepen te worden, men eerst de anderen moet begrijpen, om dat alles zijt gij nooit van het goede spoor afgedwaald en zijt gij steeds in de veilige baan van de ware spoor mannen gebleven.

In hun naam, waarde Mevrouw, dank ik u van ganser harte en het is met een oprechte vreugde dat ik u een aandenken schenk aan uw lange loopbaan, ginds tussen Préalle en Milmort. Uw overweg bestaat nog steeds. Men noemde hem « De Haring ». Waarom ? Ik weet het niet. Mijn wens is dat ze hem « Overweg Vielvoye » zouden noemen. Iedereen zal wel weten waarom.